

*ben bu hayatı soyunsam
ve sen onu da giyinsen
ben üşümem de
sen yine çıplak kalırsın*

25

Meriç Scrabble tahtasından V harfini alıp TA ve AN harflerinin arasına koyup gülümseyerek, “Tavan,” dedi yüksek sesle.

Elâ gözlerini kırpmadan annesine bakmaya devam ederken sordu: “Niye hep böyle yapıyorsun anne yaaa!”

Meriç anlamamış gibi bir ifade takınarak sordu: “Ne yapıyorum?”

“Restoranda ne oldu diye sordum hep geçiştiriyorsun.”

Ant da hemen ablasını destekledi. “Evet! Niye öyle garip davrandın?”

“Offf siz de! İki kelime yaptınız, yine aynı konu, oyunun tadını kaçırdınız.” Sıkıntıyla Mustafa’ya baktı. “Şaka yaptım dedim ya!”

Ant kahverengi gözlerini kırıştırarak merakla konuştu. “Şaka olduğunu anladık annemim! Anladık da...” Yumuşak bir sesle sürdürdü konuşmasını. “Sen böyle şakalar yapmazdın.”

Meriç gülümserken ne diyeceğini düşünüyordu, bu sırada Mustafa imdadına yetişti. “Canım ne var bunda? İnsanın şaka anlayışı değişemez mi? Bence ilginçti. *Oğuz Atay*’ın *Tutunamayanlar* kitabı her restoranda bulunmalı, işte böyle bir gün bir müşteri çıkıp ille de o kitabı getirin bana diye tutturabilir.”

Hepsi hafifçe gülerken Meriç Scrabble tahtasını devirdi. “Siz toplar mısınız şunları? Başım ağrıyor, yatacağım, saat biri geçti zaten, hadi siz de yatın biraz dinlenin. Yarın Mustafa gidince, siz de Çeşme’ye... Anneanneniz iki kez aradı bugün, bekliyor ona göre.”

Elâ masayı toplarken sordu: “Sen neden bizimle gelmiyorsun? Cem doğrudan Çeşme’ye gelir. Ne yapacaksın burda üç gün yalnız başına?”

Meriç bu soruyu kısa bir cevapla geçiştirmeye karar verdi. “Yarımdan sonra arkadaşlarımla buluşacağım dedim ya. Siz benim arabayla gidersiniz. Cem zaten arabayla gelecek, biz de beraber geliriz.”

Elâ hemen ikna oldu. “İyi o zaman, sen de damadınla gelirsin.”

Meriç herkese iyi geceler dileyip odasına çekildi. Olanları düşünmeye başladı. Garsona söylediklerini belli belirsiz hatırlıyordu. Aslında başka bir ortamda başka biriyle yaptığı bir konuşma gibiydi. Ne olursa olsun tuhaf bir durum olmuştu. Bunun gibi başka durumlar olursa ne yapacağını düşündü bir süre. Aslında son günlerde kendini gayet iyi hissediyordu.

Restorandan dönerken bir an kendini kötü hissetmiş, içinden ağlamak gelmişti. Az kalsın her şeyi anlatacaktı çocuklarına. Neyse ki çok kısa sürmüştü bu kırılma ânı.

Meriç yarım saat kadar uyumaya çalışarak yatakta döndü ama bir düşünce diğerini izledi. İki kardeş çocukluklarından biri çok iyi anlaşılardı. Birbirlerine her zaman destek olacaklarından eminim, endişelenecek ne var? Bezde bebek değiller ki! Elbette üzülecekler ama hayat devam edecek ve yavaş yavaş alışacaklar. Tıpkı babalarının ölümüne alıştıkları gibi...

Uyuyamayacağını anlayınca biraz su almak için kalktı, salonda ışık yanıyordu. Mustafa’nın dizüstü bilgisayarına dikkatle baktığını görünce sordu: “Niye yatmadın hâlâ sen?”

Mustafa gülümsemeye çalıştı. “Biraz araştırma yapıyordum.”

Meriç ekrana doğru eğildi. “Ne araştırıyorsun?” Ekranda beyin resimleri görünce güldü. “Haaa şu mesele! Bu akşam... Evet... Tuhaf bir durum yaşadık. Tam olarak ne olduğunu ben de anlamadım ama...”

Mustafa onun sözünü keserek kısık bir sesle konuştu. “Meriç teyze, kitle çok büyük! Kim bilir başka ne tuhaflıklar olacak. Kafanın içinde bir saatli bombayla gezdiğini biliyorsun. Beyin bu! Ne olacağını bilemezsin! Kim bilir hangi merkezlere baskı yapacak. Şu ameliyat işini...”

Meriç alçak sesle susturdu adamı. “Mustafa, lütfen! O ameliyatın tehlikesini de biliyorsun! Belki çoktan masada kalmıştım. Üç gün, beş gün, bir ay, ne kadar vaktim varsa onu yaşamak istiyorum, lütfen aynı tartışmaya girmeyelim.”

Mustafa başını eğdi. “Her an her şey olabilir, biliyorsun.”

“Biliyorum... Ne olur çocuklara bir şey söyleme.”

Adam başını iki yana sallayarak cevap verdi. “Söz verdim ya.”

Meriç sesini daha da alçaltarak sordu: “Kitabı istedikten sonra tam olarak ne dedim garsona?”

Mustafa hafifçe güldü. “Çocuğum sen Don Kişot mu sanıyorsun kendini Selim gibi dedin.”

Meriç elini ağzına götürerek güldü. “Komikmiş aslında... Allah Allah! Nerden çıktı

Tutunamayanlar! Beni idare ettiğin için çok teşekkür ederim. Hadi kalk yat artık sen de...”

*

Uğur karısının düzenli nefes alış verişini dinledi bir süre ve başucundaki saate baktı: 03:38.

Uyuyamayacağını anlayınca balkona çıkıp oturdu. İkinci sefer de konuşmamıştı Meriç’le. Saat altıdan ona kadar beklemişti kapının önünde, arabadan çıkıp bir aşağı bir yukarı yürümüşü. Saat on gibi yine çocuklarıyla gelmişti kadın.

Ne yapacağını düşünüyordu. Acaba mesaj atıp bir yere çağırırsam mı? Ne olacak bu böyle? Yok bu iyi bir fikir değil, yine beni başından savar bir mesajla... Bir ay da giderim, iki ay da... Her gün giderim kapısına ve dönerim...

Çocuklar belli ki tatile geldiler. Acaba Cem neden yok?

Uğur son yıllarda Meriç’le ilgili bilgileri Himmet diye bir arkadaşından alıyordu. Bir arkeoloji gezisinde tanışıp yakın ahbap olmuşlardı. Himmet de doktordu. Tanıştıktan altı ay kadar sonra ona Meriç’ten bahsedince, adamın yıllardır Meriç ve kocasıyla arkadaş olduğu ortaya çıkmış ve o günden beri de kadının hayatıyla ilgili her gelişmeyi ondan öğrenmişti. Önceki sene Himmet’in muayenehanesine uğradığında da Cem’le tanışmış, sonradan da onun Meriç’in damadı olduğunu öğrenmişti.

O gün ne kadar heyecanlandığını ve aklından neler geçtiğini hatırlayınca kendi kendine güldü. Tesadüfe bak! Meriç’in damadıyla tanıştım! Acaba eve gidince, bugün Himmet Bey’in muayenehanesinde bir adamla tanıştım, adı Uğur demiş midir?

Sonra da bu düşüncesinden dolayı kendini terslemişti. Niye desin ki?

Himmet ketum bir insandı ve hiçbir fikir yürütmeden Uğur’un sorduğu tüm soruları cevapları. Ayda bir kez, Foça’da veya İzmir’de, mutlaka görüşürlerdi. Mektubu aldıktan sonra Himmet’i arayıp da Meriç’in cep numarasını verir misin diye sorduğunda, nihayet demişti arkadaş gülerek ve başka hiçbir yorum yapmamıştı.

Ona bu aralar uğramalıyım diye düşündü. Sonra düşünceleri Aysel’e takıldı. İki gündür geç geliyordu ve karısı uyumuş oluyordu. Sabahları erken kalkıp kahvaltı hazırlıyordu ama onunla masaya oturmuyor, içeride iş yapıyordu. Uğur’a hiçbir şey sormuyordu. Ne neşeli ne de neşesizdi. Bu haller karısına uygun haller değildi.

Normalde durmadan soru sorar, durmadan eleştirirdi. Bu sükûnet Aysel’e hiç uygun değildi. Bir süre düşündü. Acaba Meriç’le görüşeceğim dedim diye bir tavır mı bu yoksa Taylan meselesi mi onu bu kadar değiştiren?

Taylan’ı da aramadık. Yarın arasam... Fakat Aysel ne der bu işe? En iyisi kahvaltıda onunla bu konuyu konuşayım.

*

Yannis ve Rafet kahvaltı sonrası bahçede oturmuş, Türk kahvesi içerek sohbet ediyorlardı. Kadın resepsiyona doğru bakarak sesini alçalttı. “Sabahleyin de Hakan’a ters birtakım laflar etmiş. Bugün mesai bitiminde de ikimizle konuşmak istedi, tamam dedim. Bir tuhafılık var Maral’da, ne konuşacaksa artık. Şimdi söyle dedim, hayır dedi. Acaba ne diyecek?”

Yannis kahvesinden bir yudum alarak cevap verdi. “Bilemiyorum.” Bir süre düşündükten sonra sordu: “Bugün ayın kaçı?” Saatine baktıktan sonra ekledi: “Hmmm... Maas günü bugün.”

Rafet kaşlarını kaldırarak sordu: “İşi mi bırakacak diyorsun?”

Yannis omzunu silkti. “Bilmem.”

Rafet panikledi. “Yapar mı yapar! Yannis ne yaparız biz işin bu kadar yoğun olduğu dönem?”

Yannis rahat bir tavırla cevap verdi. “Dur bakalım ne diyecek? Hemen paçayı sıvadin yine, suyu görmeden.”

Rafet güldü. “Su değil o dere. Dereyi görmeden paçayı sıvama derler.”

Yannis de güldü. “İste ondan.”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Rafet yumuşak bir sesle sordu: “Vazgeçtin ha sürprizden?”

“Vazgeçmedim de...”

“Eeee?”

“Simdi burda, herkesin içinde... Ayarlanmış bir sey, bana göre değil. Doğal bir yolla olur zaten. Bakalım...”

Rafet yüzünü buruşturdu. “Yüzük al dedim diye vazgeçtin sen, değil mi? Benim yüzümden vazgeçtin değil mi? Bak, doğruyu söyle bana.”

“Hayir hayir... Tam olarak öyle değil. Düşündüm, her sey çok güzel. Neden bunu bozalım ki?”

Rafet bir süre düşündü. “E öyle diyorsan tamam. Ama annesiyle babası gitmeden halledeceksin söz ver.”

Yannis gülümsedi. “Söz.”

*

Ece gözlerini açtı ve tam karşısındaki kitaplığı görünce gülümsedi; raflar İstanbul’dan getirdiği ve çoğu Mecnun’un annesine babasına ait kitaplarla neredeyse dolmuştu. Kitaplık görünce kendini hep iyi hissedirdi nedense. Ferahlayarak gözlerini yumdu. İçeriden gelen sesleri dinledi. Mecnun kahvaltı hazırlıyordu.

Çok halsizdi. Olanlar aklına gelince suçluluk hissetti.

A alışveriş sonrası Handan’la biraz evi yerleştirmişlerdi. Ece’nin odası eksiksiz döşenmişti. Mecnun da önceki gün Gürkan’la akşama kadar bir bahçede çalışmıştı. Ece kâh evdeki kâh seradaki işleri yaparken gölgeye alması gereken altı-yedi kasa cam güzelini güneşin altında unutmuş ve çiçekler akşama kadar kavrulmuştu.

Çiçekler aklına geldiğinde çok geç olmuştu. Mecnun gelmeden önceki birkaç saat kendini o kadar kötü hissetmişti ki regl olmasına henüz beş-altı gün olmasına rağmen son derece ağrılı bir şekilde kanaması başlamıştı.

Mecnun eve döndüğünde onun bembeyaz kesildiğini görüp ne olduğunu sormuştu ve Ece makineli tüfek gibi konuşmaya başlamıştı. “Mecnun çok özür dilerim. Mutfağı topladım, geri geldim, sardunyalari saksılara aldım biraz, sonra bir şeyler atıştırdım, tekrar buraya geldim, sonra eve gidip kitapları yerleştirdim. Derken cam güzelleri, hepsini güneşte unuttum ben. Hepsini ölmüş. Sabah su verip gölgeye alacaktım, bir eve bir seraya derken tamamen aklımdan çıkmış. Unutmuşum...”

“Ece bi nefes al. Yüzün ondan mı bembeyaz senin?”

Ece regl olduğunu söylemek istememişti. “Benim sorumluluğumdu biliyorum ama ben... Sanırım bu işi beceremedim ben.”

Mecnun elinden tutup onu taburelerden birine oturtmuş ve ellerini ellerinin arasına alıp sakın bir şekilde sormuştu: “Ece, sen ömründe ilk defa mı hata yapıyorsun?”

Ece böyle bir soru beklemiyordu. “Tabii ki hayır... Ama...”

“Aması ne Ece? Cam güzelleri ölmüş. Aman ne büyük olay! Ne yapalım şimdi? Biz de mi ölelim? Nedir bu halin?”

Ece bir süre cevap vermemişti. Bakışları adamın ellerine kayınca Mecnun hemen onun ellerini bırakıp sakın bir ses tonuyla yeniden konuşmaya başlamıştı.

“Unutmuşsun işte Ece. Kendin söyledin. U-nut-muş-sun...”

“Evet unuttum ama unutmamalıydım.”

“Niye? Makine misin sen?”

“Hayır ama!”

“Hayır ama ne? Niye bu kadar panikledin anlamadım ki! Hakikaten anlamadım, bana açıklar mısın?”

Ece bir süre düşünmüştü. Mecnun’un tepkisi gerçekten tuhaftı. Hata yapmıştı ve böyle bir hataya kim kızmazdı ki? “Yani bu çok kötü... Bu tür şeyler olduğunda herkes kızar. Ben de kızdım kendime! Sanırım çok kötü görüldüğüm için sen de kızgınlığını belli etmiyorsun ama Mecnun bu bir sorumsuzluk... Buna herkes kızar yani!”

“Benim bu serada şimdiye kadar nasıl hatalar yaptığım konusunda bir fikrin var mı senin?”

Ece inanmayarak sormuştu. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten!”

Ece onun hiç yalan söylemediğini bilse de buna inanmamıştı. Nedense ona Mecnun hiç hata yapmamış gibi geliyordu. “Beni rahatlatmak için böyle konuşmadığından emin misin?”

Mecnun kahkaha atmıştı. “Ben kimseyi rahatlatmak için bir şey söylemem! Ama şimdi... Aslında senin bu tepkinin altında başka şeyler var!”

“Nasıl yani?”

“Hata, adı üstünde bilmeden yapılan bir yanlıştır ve sen kendine hata yapma şansı tanımıyorsun. Yani her zaman her şeyi bilmek zorunda gibi hissediyorsun kendini. Hiçbir şeyi unutmayacaksın, her şeyi her zaman mükemmel yapacaksın. Bu mümkün mü?”

“Değil tabii de. Yani bilemiyorum, unutmamalıydım.”

Mecnun gülümseyerek yumuşak bir sesle konuşmuştu. “Ece seninle bir anlaşma yapalım mı?” “Nedir?”

“Şu ‘meli malı’ zorunluluk ifadelerini. Bu ifadelerle düşünmeyi, konuşmayı bırakmaya çalışsan. Bak sürekli şöyle olmalı, böyle olmamalı diyorsun. Hayat böyle bir şey değil, farkında mısın?”

Ece biraz düşünmüştü. Evde, işte, hatta arkadaşlarıyla ilişkisinde zorunluluktan yaptığı o kadar çok şey vardı ki. Neredeyse hayattaki her şeyin ‘meli malı’ olarak ifade edilmesi ona doğal geliyordu. Herhangi bir konuda ‘meli malı’ diye düşünmezse, düşünecek bir şeyi kalmamış gibi geliyordu. “Haklısın belki de... Ama o kadar uzun süredir ‘meli malı’ diye yaşamışım ki... Yani bilirsin, mesela bizim evde akşam yemeği yedide hazır ol-malı, yoksa babam sinirlenir.”

“Babalar sinirlenir, anneler sinirlenir, biliyorum, haklısın ama şimdi sizin evi unut. Burada beraberiz ve burada, istemeden yapmak zorunda olduğun hiçbir şey yok... Bundan sonra, en azından burada, sadece ve sadece istediğin şeyleri yapacağını düşün. Zorunluluk yok! Hata serbest! Tamam?”

Ece gülmüştü. “Tamam. Alışmaya çalışırım. Ama o çiçeklerin parasını maaşımdan kesiyorsun yoksa içim kesinlikle rahat etmez.”

Mecnun ona birkaç saniye bakıp, “Hıh...” diyerek gülümsemişti.

Başka bir şey demeyince Ece sormuştu. “Niye gülüyorsun?”

“Bazı konularda bu ülkede insanlar neden bu kadar birbirinin aynı diye düşündüm de...”

“Hangi konuda?”

“Nesneler, eşyalar, iş... Kendileri hariç her şey ama her şey ne kadar önemli! Bunların hepsi insandan önemli! Ve insan kendini suçlamak üzere eğitiliyor sanki. Hata yaptığında bile... Ve hatasız yaşamaya zorluyor kendini. Bu çok acıklı bir şey değil mi sence de?”

Ece İstanbul’daki işinden birkaç sahne hatırlayarak içini çekmişti. “Aslında öyle. Maalesef...”

“İşte bu suçluluk duygusundan kurtulmak için parasını vermek istiyorsun çiçeklerin. Ben de diyorum ki zaten suçluluk duymam saçma. Bugün ben bahçeye gitmeyebilirdim ve ben de unutulabilirdim o çiçekleri güneşte, Gürkan da unutulabilirdi, hepimiz unutulabiliriz, ne var bunda?”

Ece doğrudan sormuştu: “Böyle bir hata yaptığında gerçekten hiç ama hiç suçluluk duymaz mısın sen?”

“İster inan ister inanma... Bırak çiçekleri yakmayı, bir hata sonucu tüm serayı, ev de dahil yaksam da hiç, bir gram bile suçluluk duymam.”

“Ya bu nasıl mümkün olur?”

Mecnun gülümseyerek kaşlarını kaldırmıştı. “Şöyle ki; dalgınlık ve hata kelimesinin anlamını biliyorum.”

Ece bir süre düşünmüştü. “Ama eminim sen... Tabii yaaa! Şimdi düşününce, senin kimseyi suçladığını görmedim! Kendini suçlamadığın için başkalarını da suçlamıyorsun işte!”

Mecnun başını sallamıştı ve tam o sırada Ece sancılanınca hastaneye gitmek zorunda kalmışlardı. Ağrı kesici iğne yapılmış ve genç kadın ancak gece yarısı uykuya dalabilmişti.

Ece adamın gece boyu üç-dört kez yanına geldiğini hayal meyal hatırlayınca gülümsedi. Handan’la konuştukları geldi aklına. Onun kendisinden hoşlandığına emin olamıyordu çünkü bu ilgi ve şefkati, örneğin Gürkan’ın bir sorunu olduğunda, ona da gösterdiğini biliyordu.

Bunları düşünürken, Mecnun odaya gelince gözlerini açtı. “Günaydın.”

“Günaydın, nasılsın bakalım? Ağrın var mı?”

“Yok ama halsizim biraz.”

“Kahvaltıyı buraya getireyim mi? Kalkma sen bugün?”

Ece yerinden doğrulup terliklerini giyerken gülümsedi. “O kadar da değil!”

*

Aysel kahvaltıdan sonra Uğur’u yolcu etmişti.

Bu sefer kahvaltıda biraz konuşmuşlardı. Taylan’ı arayalım mı artık Aysel? / Nasıl istersen Uğur! / Nasıl istersen olur mu Aysel? Ben babasıym sen annesisin, ben çağırırım, sen istemezsen olur mu? Sen ne diyorsun? Bağına basabilecek misin çocuğum diye? Çünkü açıkça ifade etmiş, bu şekilde olmazsa gelmek istemiyor biliyorsun. / Tabii ki basacağım, onu ben doğurdum!

Aysel her zamanki koltuğuna oturmuş düşünüyordu. Uğur sanki söylediklerime biraz şaşırıyor. Bir şey demedi ama yüzündeki ifadeden anladım. Ne sanıyordu yani, artık oğlumu yok sayacağımı mı? Gerçi hastanedeki halime bakınca öyle sanmıştır tabii...

Ahhh o vakitten bu vakite neler değişti? Şunun şurasında ne kadar zaman oldu ki... İnsan ne tuhaf! Yıllarca aynı şekilde düşünüp yaşıyor da... Sonra öyle şeyler oluyor ki bakıyor hayatı tepetaklak olmuş.

Kocamı kaybetme ihtimalim yüksek zaten. Kocayı kaybetmek... Kazanmış mıydım ki? Koca... Koca demeyelim... Bir insan kazanılır mı ki kaybedilsin? Bunca yıl ne yaşadık biz? Sen hep Meriç’le yaşamışsın Uğur! Bütün o konuşmadığın zamanlarda, hep Meriç varmış işte kafanda!

Düşünceler zihninden hızla akarken yanağından birkaç damla yaş süzülürdü. Uğur sen neler yapıyorsun? Hiç beni düşünmüyor musun? Her gece o kadınla buluşmaya başladın, hiç mi hatırım yok benim?

Hatırmış! Aşkın hatırını saymamış da zamanında, benim hatırım mı sayacak şimdi? Of ne yapabilirim ki? Eğer ona dönecekse dönecek... Tartışmanın, kavganın, kime ne yararı var ki?

Hiç kabul etmem dediğim şeyleri kabul ettirmiyor mu hayat bana? Ben oğlumu kabul etmişim, kabul etmem dediğim her şeyle... Kocamın aşkına mı hayır diyeceğim? Vız gelir tırıs gider. Üzülürüm tabii... Üzülüyorum da...

Her şey niye bu kadar yanlış? Kader mi? Bizim yaptığımız yanlışlar mı?

O ta en baştan Meriç’le evlenmeliydi, ben de Bahri’yle. Ama olan oldu artık. Tabii biz yanlış yaptık! Kadermiş, hıh... Yanlışlara ne güzel bir örtü bulmuş insanoğlu... Adını da kader koymuş. Bencillikten, açgözlülüğünden, neden olursa artık, yap yanlış, kader de sonra... Yıllarca bunu yapan sendin Aysel, kabul et şimdi! Niye Bahri’den vazgeçtin? Kabul et artık!

Ahhh Aysel ahhh... Bu zamana kadar sen çok yanlış yaptın çokook! Bundan sonra yapma bari... Bundan sonra doğru olanı yap.

Ama yapıyorum da bak, aferin bana!

Önceden olsa Uğur, Meriç'e gidiyorum deyip gidecek ha? O kadının saçını başını da yoldardım, o kahveyi de Uğur'un başına yıkardım...

Bu son düşünceyle irkildi. Her ne kadar kendini yansıtıyor olsa da zihninde beliren görüntüden hoşlanmadı ve daha sakın düşünmeye karar verdi. O kadar yapamasam bile Uğur'un burnundan getirirdim. Vıdı vıdı ederdim durmadan, ağlardım zırlardım. Ohooo bir konuşmaya başladım ki... Yapmadığım şey mi? Uğur da şaşırıyor bu halime, bu sakinliğime zaten, anlamıyor muyum?

Ahhh ahhh... Acılar insanı nasıl da değiştiriyor. Bunları gerçekten yapardım, ne berbatmış aslında benim eski halim.

Offf... Bundan sonra ne olacaksa olsun artık, yeter ki huzur olsun. Mutluluktan geçtim artık, zaten mutluluğa da hiç varamamışım ki... Bir çocuk bir ev ve eşyalarla eğlemişim kendimi yıllarca. Bundan sonra huzur olsun. Başka bir şey istemiyorum Allah'ım...

*

Handan öğlene kadar anne babasıyla sohbet ederek vakit geçirdikten sonra, "Ece'ye yardıma gideyim ben, biraz hastalanmış," diyerek seraya gitmek üzere hazırlandı.

O sırada Aysel arayıp akşamüzeri Emel'in gelip gelemeyeceğini sordu: "Uğur yok da... Bir iş için İzmir'e gidecek, Nurcan da gelecek, akşam yemeğini beraber yeriz diye düşündüm." Yarım ağızla teklifini sunarken fark etti ki âdet yerini bulsun tarzındaki huylarından kolay kolay vazgeçemeyecekti. "Tahsin Bey yalnız kalmasın, isterse o da gelsin tabii."

Emel bu teklife çok sevindi. Genelde annelerin yaptığı gibi, arayan kişinin kendini izleme ihtimaline karşı başını sallayarak gayet kibar konuşuyordu telefonda. "Aaaa çok iyi olur ama size zahmet olmasın! Tabii gelirim. Kızım sen beni akşamüzeri Aysel Hanım'a bırakır mısın? Tamam tamam, Handan beni size getirecek. Tahsin Bey?" Kocasının gelmeyeceğini bile bile şöyle bir ona baktı. Adam eliyle hayır işareti yapınca konuşmasına devam etti. "Yooo yooo gelmez o... Evde kalır sıkılmaz o, gazete okur, bilmece çözer..."

Handan saat beş civarında gelip annesini almak üzere evden ayrıldı ve doğruca seraya gitti. Salonun mobilyaları birkaç gün sonra gelecekti. Ece'yle salonu temizlediler, bu sırada Mecnun da serada çalışıyordu.

Önceki gün olanlar, kendini suçlu hissetmesi, Mecnun'un tepkisi Ece'nin aklına takılmıştı. Handan'a olanları anlattı ve şu ana kadar olan yaşantısından, ailesinden, işyerinden bazı örnekler vererek sordu: "Sen de Mecnun gibi düşünerek mi yaşıyorsun? Yani böyle mi tepki verirdin? Yoksa böyle düşünen sadece ben miyim?"

Handan bir süre geçmiş, iş hayatını, Amasra'ya gittiğinde yaşadıklarını düşündü. "Aslında evet, ben de Mecnun gibi düşünür ve tepki veririm ama şimdi sen soruncaya kadar bunu bilinçli olarak yapmadığımı fark ettim. Sanırım ben ananemle olan ilişkim sayesinde, yani onun bendeki etkisiyle, suçluluk psikolojisine girmeden yaşıyorum ama mesela benim annem de veya çevremdeki insanlar da bu psikolojide, dolayısıyla beni de o psikolojiye sokmak için uğraştılar elbette. Ama dediğim gibi, ananemin etkisi bilinçaltıma öyle işlemiş ki çok takmamışım sonradan insanların ne dediğini. Hatta..." Yutkundu ve Ece'nin merakla kendisine baktığını görünce konuşmasını sürdürdü. "Güneş çok çabuk girerdi bu psikolojiye... Bir şey ters gitse hemen ortalığı ayağa kaldırırdı. Bir yere geç kalsak, bir dilekçede aksama olsa falan... Her şey her zaman düzgün ve kusursuz olacak, hata yapılmayacak. Olması gereken vakitten bir dakika geç olmayacak." Başını sallayarak gülümsedi. "Bu konuda onu ben frenlerdim biraz. N'olacak Güneş, bugün olmazsa yarın derdim. Ananemin anlattıklarından örnek verirdim. Ananem hep şöyle derdi bana: Kalbini sıkmadan yaşa Handancım, bir şeylerin sana baskı yaptığını hissettiğinde, hemen son sahneyi düşün, ölüm... Bu hayatta hiçbir şey ama hiçbir şey kalbine yük ettiğine değmez. Ne okul, ne iş, ne de aşk... Seni sıkı, seni üzen, sana kötü hissettiren ne varsa, yavaşça ordan uzaklaş. Kendini, hataların da dahil hiçbir şey için suçlama, kimseyi de suçlama. Hayatta insanın işleyebileceği tek gerçek suç, mutlu olmamaktır."

Ece kısa süreli bir sessizliğin ardından yavaş yavaş konuştu. “Nasıl bir anneanneymiş yaaa! Keşke benim de böyle bir anneannem olsaydı. Benimki, Allah rahmet eylesin, bize geldiğinde beş dakika kitap okusam hemen derse otur derdi. Ya ders çalışacağım ya ev işi yapacağım.” Gülümsedi. “Başka bir şey yapmak zaman kaybı, dolayısıyla suçtu. Ama senin anneannen öğretmendi tabii, değil mi?”

Handan güldü. “Benim annem de öğretmendi ama annesiyle hiç alakası yok ki... Yani bilemiyorum. Ananem Köy Enstitüsü mezunuydu, bu çok önemli tabii. Biliyorsun onlar bir başkaydı ama tek neden bu da değil. Onunla aynı okuldan mezun birkaç arkadaşını tanıdım, onun gibi değillerdi. Belki ben doğmadan o da öyle değildi, bana hep, ‘Sana söylediklerim, hayat boyu yapabildiklerim ve söylediklerim değil Handancım, bu söylediklerimin değerini bil, bunlar ömrümden damıttığım son ifadelerdir, sana kısmet oldu,’ derdi gülerek. Mecnun bana annesinden bahsederken ‘çabuk çabuk çabuk’ ifadesine çok kızdığını anlamıştım. Ananem de bu kelimenin kullanılmasını hoş karşılamazdı biliyor musun?”

Ece gülümseyerek başını salladı. “Mecnun’un bu kelimeye gıcık olduğunu biliyorum, bana da anlattı.” Adamı taklit ederek sürdürdü konuşmasını. “Geçen serada aceleyle bir şey yapmaya çalışırken yanıma geldi. Ece sana bir fiş vereyim mi üç sayfa yaz dedi. Anlamadım birden. Ne o diye sorunca gayet ciddi bir tonda heceleyerek E-ce a-ce-le yok demesin mi?”

İki kadın gülerek tekrar işe koyuldu.

*

Uğur kahvedeydi. İçerideki en uzak masaya oturmuş telefonuna bakıyordu. İki saat kadar önce Taylan’ı aramış, uzun uzun çaldırmasına rağmen telefon açılmamıştı. Saat farkını sonradan hatırladı. Uyuyordur herhalde diye düşündü.

Melih’ten bir kahve isteyerek gazeteyi açtı. Sabahtan beri düşünceleri Meriç’le Taylan arasında gezinip durmuş ve bu durumdan yorulduğunu fark etmişti. Zihnini başka şeylerle meşgul etmek, eskiden beri iyi bildiği ve sık başvurduğu bir yöntemdi.

Melih kahveyi masaya bırakırken telefon çaldı. Arayan Taylan’dı. “Merhaba baba, beni aramışsın, evden çıkarken gördüm.”

“Evet, unutmuşum saat farkını.” Bir süre sessizlik olunca kendini hemen toparladı ve ikinci kelimeye vurgu yaparak sordu: “Nasılsın oğlum?”

“Sağ ol babacım, ben iyiyim, sen nasılsın?” Bir an durduktan sonra içten bir ses tonuyla sordu: “Annem nasıl?”

Uğur, “Biz çok iyiyiz,” der demez kendi sesini duyup bir an durdu. Mecnun’la ettiği sohbet zihninden hızla aktı. Artık gerçek olmayan hiçbir şey istemiyordu hayatında! “Mektubundan sonra zor günler geçirdik aslına bakarsan. Annene biraz daha zor geldi, birkaç gün hastanelik oldu. Ama şimdi iyiyiz ve her zamanki gibi seni bekliyoruz tatilde. İstersen anneni de ara. Ne zaman geleceksin?”

Taylan’ın mutluluğu sesinden okunuyordu. “Gelecek hafta! O zaman ben gelecek hafta geliyorum!”

Biraz daha konuşup birbirlerine iyi günler dileyerek telefonu kapadılar. Uğur büyük bir rahatlama hissetti. Taylan ise bir süre arabasının içinde oturdu. Biri tarafından anlaşılacak ve kabul edilmek, ömrünün hiçbir döneminde onu bu kadar mutlu etmemişti. Mutluluktan ağlamak ifadesini bilirdi ama ilk kez başına geldi. On beş dakika kadar sonra arabasını çalıştırıp işine doğru yola koyuldu.

*

Handan akşamüzeri annesini Aysel’e bıraktı, sonra da Ece ve Mecnun’la otele gitti. Mecnun yüzmek, Handan da aslında Yannis’i görmek istiyordu.

Rafet öğleden sonra telefon edip, “Neredesiniz siz, yaşlıları hiç arayıp sorduğunuz yok,” diye söylenince teklifi hemen kabul etmişlerdi.

Mecnun bir süre Rafet’in ‘gelin de tiyatro yapalım’ demesiyle dalga geçmişti. Durup durup Handan’a laf atıyordu. “Kontes birkaç ayda ne yaptın sen bu kadına? Rafet dediğin kendi halinde, geleneksel bir annemizdi. Bak şimdi duruma, ölürayak Yıldız Kenter kesildi başımıza!”

Handan da her seferinde, “Ben yapmadım, tiyatro yaptı her şeyi,” diyordu kısaca.

Güle oynaya otele vardıklarında bahçede kimseyi göremeyince içeri girdiler. Handan ve Mecnun, Maral’a Rafet’in nerede olduğunu sorduktan sonra yemek salonundan deniz kenarına geçerken, Ece biraz kalıp arkadaşıyla sohbet etmek istedi.

Maral önce onunla çok ilgilenmedi, sonra gelişmeleri iştahla anlatmaya başladı. “Yeni açılan büyük bir otelden müdürlük teklifi aldım! Bütün personel benim altımda olacak düşünsene! E tabii otelin sahibi Bodrum’dan, stajımı yaptığım yerden referans almış! E kızım herkes böyle Rafet abla gibi pansiyon usulü işletmiyor oteli tabii... Burası çok küçük, iyi çalışsan da değerini bilen mi var? Yükselme şansın yok! Burada müdür bile yok! Ay Ece... Otelin sahibini bi görsen! Öyle yakışıklı, öyle kibar, öyle kültürlü ki! Üstelik bekâr! İnanabiliyor musun? Çok güzel bir arabası var, şöyle kocaman, mavi...”

O âna kadar tek kelime etmeyen Ece sessizliğini bozdu. “Yakışıklı ve kibar olması neyse de... Kültürünü hemen nerden anladın iş yemeğinde?”

“Kızım dünyayı gezmiş bi kere adam. Avrupa, Amerika, her yeri görmüş. Ne demişler? Çok gezen mi bilir çok okuyan mı?”

*

Mecnun ve Handan, Rafet’i yemek salonunun dışındaki masalardan birinde rüzgârla mücadele ederek gazete okumaya çalışırken buldular. Kadın onları görünce çok sevindi ve birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra Mecnun etrafa bakınıp merakla sordu: “Atlas nerde?”

Rafet kaşını kaldırıp güvenmiş bir ifade takınarak cevap verdi. “Cezalı o, bir saattir odada, iki saati kaldı. Yemeğe kadar çıkmayacak odadan... Cezasında senin de biraz payın var, haberin olsun.”

Mecnun kafasını kaşırken gülerek sordu: “Ne suç işledi avuç içi kadar çocuk yahu? Benim payım nedir anlat bakalım.”

Rafet hemen açıkladı. “Bunun iki kova kürek takımı vardı ya! Birini sen almıştın, birini de annesi getirmişti hani?”

“Eece?”

“Senin aldığınla kumda oynuyordu bugün kahvaltıdan sonra. Ben de şurdan gözlüyordum. Bir çocukla beraber kıkırdaya kıkırdaya oynuyorlardı. Çocuğun bakıcısı da vardı yanlarında, rahattım yani. Güneş yükselince çağırdım odaya gittik, duş yaptırdım ve o sırada fark ettim. Kovayla kürekleri sordum, omzunu silkerek, ‘Ben onları Burak’a hediye ettim,’ dedi.”

“E ne var bunda Rafet abla?”

“Ne var olur mu canım! Malının değerini bilsin biraz! Ona da söyledim... Sen hiçbir şeyinin değerini bilmiyorsun dedim. Konuşmalarını duyacaktın, dili pabuç gibi... Sen ona demişsin ki sende fazla olan bir şeyi ya da gereksiz bir şeyi elinde tutma, ihtiyacı olana ver. Efendim onun iki taneymiş ama Burak denen çocuğun yokmuş. O da verivermiş.”

Mecnun doğrudan sordu: “Burda Atlas’ın yanlışı ne Rafet abla?”

Rafet ses çıkarmadan konuşmayı takip eden Handan’a göz atıp sözlerini sürdürdü. “Canım, ne olacak burdaki yanlışı? İnsan tabii başka insanlara yardım eder ama yani... O Burak denen çocuğun ailesi çok zengin. Geldiklerinden beri bahşiş dağıtıyorlar elemanlara. Çocuğun özel bakıcısı falan var. İhtiyacı mı var o çocuğun bunun kovasına küreğine? İnsan malını mülkünü dağıtırken, senin de dediğin gibi, ihtiyacı olana verir. Bizim şaşkın, onun yok diye verivermiş işte. Kızmakta haksız değil miyim Handan?”

Mecnun gülerek sordu: “Haaa! Yani sen diyorsun ki zenginlerin hiçbir şeye ihtiyacı yoktur, onlara yardım etmemeliyiz?”

Afallayan Rafet uygun bir cevap düşündü. “Tabii öyle demiyorum ama yani bu durumda...”

Mecnun onun sözünü bitirmesini bekledi. Rafet bir şey demeyince sordu: “Evet? Bu durumda? İki çocuk oynuyor. Diğer çocuğun bakıcısı olabilir, babası bahşış dağıtabilir, Atlas’ın bunları takip ettiğini mi sanıyorsun? Atlas’ın gördüğü tek şey, bir arkadaşı var ve onun da kova kürek takımı yok. O anda o çocuğun buna ihtiyacı var! Ne güzel yapmışsın, aferin diyeceğine, çocuğa ceza mı verdin şimdi?”

Rafet biraz düşündü ve kendini suçlu hissederek Handan’a baktı. “Bir de ona dedim ki, o çocuğun annesi babası çok zengin dedim.” Eliyle ağzını kapadı. “Ya ne yaptım ben? Şimdi böyle bir şey olduğunda, insanları fakir zengin diye ayırmaya çalışacak kafasında Atlas.” Handan’ın düşünceli bir şekilde başını salladığını görüp ayağa kalktı. “Ben gidip özür dileyeyim Atlas’tan. Ay iyi ki geldiniz, ben nasıl bir hata yaptım bak görüyor musun?”

Handan gülümseyerek konuştu. “Bir şey olmaz Rafet abla. İhtiyacın, zenginlik ve fakirlikle ilgisi olmadığını ama bu konuda senin kafanın karışık olduğunu falan söylersin. Anlar Atlas, zehir gibi o... Ama özür dilerim demek zorundasın.”

Rafet gülümseyerek elini havada savurdu. “Derim derim, onu pek kolay söylerim ben. Yeter ki hata yaptığımı anlayayım! Gökhan’ı büyütürken kaç kez özür diledim bir bilerseniz.”

Rafet gittikten sonra Mecnun gülerek Handan’a döndü. “Bir de bana paran olduğunu neden Rafet’e söylemiyorsun diyorsun.”

Handan bir kaşını kaldırarak sordu: “Ne ilgisi var?”

Mecnun gülerek cevap verdi. “Annemle babam öldüğünden beri, haftada en az iki kere yemeğe çağırır beni. Olmadı, seraya yemek yollar. Kurabiye yollar. Bunları, ben fakirim diye düşündüğünden yapıyor, tabii beni sever de, o ayrı ama fakirim diye beni kollar, özellikle midem konusunda...”

Handan da gülerek sordu: “Mideye bağlı suskunluğun yani?”

“Sadece o değil tabii. Aman sen Rafet ablayı bilmezsin, hemen evermeye kalkar adamı,” diyerek kakhaha attı.

Handan biraz düşündükten sonra sordu: “Parayla ilişkin tuhaf cidden. O miras parasını sen öylece bankaya atmadın, değil mi? Faiz falan işliyor...”

Mecnun başını salladı. “Dolar ve Euro hesabında bir kısmı, bir kısmı faizde, ordan gelen paralar da benim üniversiteden, otuz kadar öğrenciye gidiyor her ay. Onların hepsini Yannis ayarladı, merak etme sen. Arada ihtiyaç olursa, birilerine vermek istediğimde falan alıyorum ama sera için henüz hiç almadım.” Gülümsedi. “Belli olmuyor belki ama ben iyi para kazanıyorum ya...”

Tam o anda Ece yanlarına geldi. “Ne kaynatıyorsunuz bakalım?”

Mecnun gülümseyerek cevap verdi. “Rafet ablayı çekiştiriyorduk. Sen nasılsın? Karnının ağrısı ne durumda?”

*

Emel çayını yudumlarırken Nurcan’ın evlenme hikâyesini dikkatle dinlemeye çalıştı ama aklı Aysel’e takılmıştı. O ilk gördüğü zamanki acelesi, gürültüsü kalmamıştı kadının. Daha sakindi. Ancak canlılığı da yok olmuştu sanki... Bu sakinlik, huzurlu bir sakinlik değildi. Nesi var acaba diye geçirdi aklından ve Nurcan’ın lafı bitince gülümseyerek sordu: “E ikimiz anlattık Aysel Hanım, şimdi sıra sizde.”

Aysel de gülümsedi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. “Aman, bizim hikâyemiz sıradan. Uğur’un annesi gördü beğendi beni, öyle evlendik işte. Ben asıl neyi merak ediyorum biliyor musunuz Emel Hanım?”

Kadın merakla sordu: “Neyi?”

“Siz onca yıl öğretmenlik yapmışsınız. Yüzlerce öğrenciniz olmuştur. Sizi etkileyen kim bilir ne kadar ilginç olaylar yaşamışsınızdır. Birkaçını anlatsanıza bize...”

Böyle bir soru beklemeyen Emel şaşırıp bir an. Nurcan’ın da hevesle yüzüne baktığını görünce yavaş yavaş konuştu. “E tabii çok şey yaşıyor insan... Ama şimdi siz birden sorunca...” Bir süre düşündü. “Mesela, Kastamonu’da çalışıyorduk bir tarihte Gülten diye bir öğrencimiz vardı...”

*

Mecnun bir saat kadar yüzdü. Atlas ve Yannis de gelmişti ve genç adam yüzerken diğerleri sohbet ettiler.

Atlas otelde kalan çocukların birinden Afrika ile ilgili bir şeyler duymuştu. “Afrika nerde? Peki insanlar orada neden çok fakir? Çocuklar gerçekten çok mu zayıf? Böyle kaburgaları çıkıyormuş yaaa! Peki niye? Niçin yardım etmiyoruz?” gibi sorularla babaannesini bunaltmaya başlayınca Rafet topu masadakilere atıp hızla içeri kaçtı. Çok geçmeden Maral’la konuşmak üzere Yannis’i yanına çağırdı. Atlas’ın sorularına cevap vermek de Handan ve Ece’ye düştü.

Yarım saat kadar sonra masaya Mecnun geldi. Ondan on dakika kadar sonra da Yannis, Rafet ve Maral geldi. Herkes oturdu.

Rafet’in suratından düşen bin parçaydı, diğerleri hemen bunu fark ettiler. Handan dayanamayıp sordu: “Rafet abla iyi misin, bir şey mi oldu?”

Kadın gülümsemeye çalışarak cevap verdi. “İyiyim iyi. Maral Hanım işten ayrıldı da...”

Maral’ın keyfi yerindeydi. “Üzüldü tabii Rafet abla biraz, e gel bir veda yemeği yiyelim hep beraber deyince kaldım ben de. Aslında yeni işimle ilgili çalışmam gereken çok şey var ama bu daveti reddetmek kabalık olur diye düşündüm,” diye başlayıp uzun uzun yeni işini anlattı.

Göz ucuyla Yannis’e bakıyordu. Adamın hayranlık dolu bakışlarını yakalayamadı ama onun o anda kendisine hayran olduğundan emindi. Monoloğu bitince akşam yemeğini yemek üzere içeride hazırlanan masaya geçtiler.

Yemek yerken, sohbet konusu değişti. Ece Yannis’e Yunanistan’la ilgili sorular soruyordu. Arada Handan da katılıyordu sohbete. Bu arada Mecnun Ece’yi takip ediyordu. Yannis ise her fırsatta Handan’a sevgi dolu gözlerle bakıyordu. Bunların hiçbiri Maral’ın gözünden kaçmadı.

Rafet’in aklı her ne kadar sezon ortasında boşalan resepsiyon işine takılmışsa da vakit ilerledikçe keyfi yerine geldi. Bunda içtiği bir kadeh şarabın da etkisi vardı tabii.

Aslında gündüz, yemek sonrası arka bahçede tiyatro yapılırsa ne güzel olur diye düşünmüştü ama Maral’ın da yanlarından olmasından tedirgindi. Bu şartlar altında bu hiç de iyi bir fikir değildi.

Çok kırılmıştı. Hiç kimse böyle pat diye bir işi bırakmamalıydı ama olan olmuştu. Bir daha tanıdık aracılığıyla kimseyi işe almamaya kararlıydı.

Rafet kafasının içinde kendisiyle bu konuşmayı sürdürürken Mecnun pat diye sordu: “Rafet abla, sen tiyatro istemiyor muydun bugün?”

Rafet sıkıntıyla gülümsedi. “Yok ben öylesine dedim.”

Maral ellerini çırpıp, “Aa ne güzel, ben hiç katılamamıştım, hadi bu akşam yapalım,” diyerek araya girdi.

Rafet evvah diye geçirdi içinden. Bir yanda Handan ve Yannis, bir yanda Maral, üstelik işten ayrıldı. Hiç hoş olmayan şeyler olacak!

İşte şurada klima var serin serin oturuyoruz dediyse de Atlas ve Maral’ı ikna edemedi. Çocuk da oyuna katılmak istiyordu. Hep beraber arka bahçeye geçtiler.

Handan ve Ece de gerilmişti. Rafet şöyle bir Yannis’e baktı, onun da hafif rahatsız olduğunu gördü. Görünüşe bakılırsa sadece Maral, Atlas ve Mecnun istekliydiler.

Arka bahçedeki masada yerlerini alan Maral, “E hadi oynayalım nasıl olacak?” diye sordu.

Herkes Handan’a bakınca genç kadın gayet sakin bir şekilde yavaş yavaş açıkladı. “Çeşitli şekillerde olabilir, kendiniz bir konu bulup, bir durum uydurup oynayacaksınız. Ben bu gece oynamak istemiyorum, seyirci olacağım.” Sandalyesini aldı ve masanın arka tarafına geçti.

Rafet bu çekilmeyi çok yerinde bularak, “Ben de,” dedi ve sandalyesini alıp onun yanına geçti. Yannis de onları takip edince Maral bozuldu.

“E ama... Biz nerden bilelim? Hep beraber oynamayacak mıydık?”

Mecnun durumda bir denge oluşturmaya çalışarak cevap verdi. “E seyircisiz oyun olur mu Maral? Biz oynarız işte! Hadi sen bir konu bul, bir şey kurgula, dağıt rolleri, biz oynayalım bari...”

Maral üç gündür bunu düşlüyordu. Bu akşam sürpriz olmuştu ama işten ayrıldığında bir gün tiyatro isteyecekti ve bunu Mecnun’a ayarlıyacaktı. Kurgusu da hazırda kafasında: Yannis onu tavlama isteyen bir gazeteciye, o ise çok başarılı bir iş kadını. Handan da onun sekreteri olacaktı. Olacak şey miydi şimdi bu?

O sırada arkadaşlık ettiği çocuk ailesiyle dışarıdan gelince Atlas, “Aaaa Burak geldi, sonra oynarız artık,” deyip koştu koştu onun yanına gitti.

Maral bunun üzerine sandalyesini masaya çekti. “Tamam o zaman boş verin, benim de oynayasım yok,” deyince Rafet rahatladı.

Masada müzik üzerine bir sohbet devam ediyordu. Handan’ın Yannis’le samimiyeti ve Mecnun’un Ece’ye ilgisi Maral’ın o kadar sinirine gitti ki içinde durmadan kabaran bir öfke hissetti. O sırada Handan’ın sesini duydu.

“Mesela *John Lennon*’ın *Imagine* parçası bana hep hüznü verir. Hem sözleri hem müziği, bir de şey var... *Eleni Karaindrou*’nun *Depart and Eternity* parçasını biliyor musun?” diye sordu Ece’ye.

Ece başını sallarken, “Bilmem mi?” dedi.

Handan konuşmasına devam etti. “İşte onu nerde ne zaman duysam içim kavrulur resmen. Bende böyle bir etkisi var onun.”

Yannis araya girdi. “Çok güzeldir o!”

Ece başını salladı. “Cidden çok güzeldir. O müzik bir filmde de vardı. *La vita è bella* filmi miydi acaba?” Şöyle bir düşündü. “Yok o filmde değildi. Seyrettiniz ama o filmi değil mi? Hani Türkçeye *Hayat Güzeldir* diye çevirmişlerdi?”

Handan ve Yannis başlarını salladılar. “Umutsuzluğu ve olumsuzluğu kabul etmeyen baba!” dedi Yannis kısaca.

Ece gülümseyerek Mecnun’a baktı. “Aslında sen o adama benziyorsun biraz...” dedi.

Yannis ve Handan gülümsediler.

Mecnun kaşlarını kaldırarak sordu: “Hangi adama? Kim bu adam? Neden bahsediyorsunuz?”

Handan, “Bir film var...” derken Yannis araya girdi.

“Biliyor o filmi. Beraber izledik ya bende Mecnun! Hani su oğluna, toplama kampını oyun gibi gösteren adam,” deyince Mecnun hatırladı.

“Haaa şu film. O adama benziyorum tabii. Bütün insanlar da o adama benzesin zaten, değil mi Rafet abla?” deyince kadın derin bir uykudan uyandırılmış gibi gözlerini kırıştıtarak sordu.

“Ha? Hangi adam? Pardon... Siz bir sürü yabancı isim sıralayınca ben dalmışım, sizi dinlemiyordum.” deyince herkes güldü.

Dahil olmadığı bu muhabbet Maral’ı iyice germişti. Üstelik arkadaşı Ece, daha düne kadar peşinde dolanan Mecnun’un hem ev arkadaşı hem de ilgi odağı olmuştu! Birden sordu: “Mecnun, sana özel bir şey sorabilir miyim? İstemezsen cevaplamayabilirsin.”

Adam başını eğerek gülümsedi. “Sor bakalım Maral! Benimle ilgiliyse cevaplanmayacak soru yoktur.”

“Sen maymun iştahlı bir erkek misin?”

Masada gergin bir sessizlik olurken adam ona şöyle bir baktı. “Soruyu daha net alsam?”

Maral gülümseyerek konuştu. “Yani bir gün bir kızdan, ertesi gün başkasından mı hoşlanırsın?”

Diğerleri sessizce konuşmanın nereye varacağını merakla izliyorlardı. Maral hafif sarhoş olmuştu.

“Bir gün arayla iki farklı kızdan hoşlanmışlığım olmadı.” Güldü. “Arada en az bir hafta olur.” Ciddiyetle sordu: “Neden böyle bir soru sorma ihtiyacı hissettin?”

Maral omzunu silkti. “Ne bileyim! Sen resmen bana âşıktın ama Ece gelince değişiverdin. Yani benim için fark etmez ama çok maymun iştahlısın gibi geldi banal!”

Ağır bir sessizlik olurken Rafet araya girip bir şeyler söylemek istedi ama ne diyeceğini bilemediği için sustu.

Mecnun yüzünde hafif bir gülümsemeyle tane tane konuştu. “Demek resepsiyondan durum böyle görünüyordu.”

Maral onun bu tavırdan hiç hoşlanmadı. Hiç kimse dürüst değildi işte! Öfkeyle sordu: “Ne yani şimdi sen bana âşık olmadığını mı söylüyorsun?”

Adam sakince cevap verdi. “Hoş birisin Maral. Hoşlandım senden ama aşk başka mesele! Aşk deyince duracaksın.” Güldü. “Şöyle ayağını bir yere vuracaksın. Sana kimse kolay kolay âşık olamaz bence.”

Genç kadın bunu derhal bir hakaret olarak aldı ve sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak konuştu. “Niyeymiş o?” Handan’a ve Ece’ye küçümseyen gözlerle bakarak sordu: “Neyim eksik benim diğer kadınlardan?”

Mecnun ellerini ve kaşlarını kaldırarak konuştu. “Eksik yok. Sadece...”

“Sadece ne?”

“Aşka müsait değilsin sen! Varlığın yani, aşka açık değil. Aşk gelip insanın varlığını şöyle bir yoklar, müsait değilse geri gider. Öyle durup da kapıda beklemez aylarca... Bence böyle yani, hoşlanmakla aşkı karıştırmayalım. Hoşlanmak dediğin olsa olsa...”

Yannis gülümseyerek araya girdi. “Askin en ham hali...”

Mecnun başını sallayarak güldü. “Hah! İşte bu! Şair adamın hali başka vesselam.”

Maral bir şey demedi.

Handan, Mecnun’un durumu iyi idare ettiğini düşünürken, Yannis onun elini tuttu birden. “Gidip kahve yapalım?”

Genç kadın gülümseyerek ayağa kalkarken, Rafet konunun değişmesiyle ferahlayarak hemen araya girdi. “Ben istemem, gece içince çarpıntı yapıyor.”

*

Meriç bütün günü evde dinlenerek geçirmişti. Mustafa Ankara’ya, Ant Çeşme’ye gitmişti. Elâ dışarı çıkmak üzere hazırlanıp salona girdi. Annesine şöyle bir baktı, gayet iyi görünüyordu.

Mustafa boşu boşuna vesvese yapmış, “Ne olur ne olmaz, havalar sıcak, artık annelerimiz belli bir yaşın üstünde, yalnız bırakmamak lazım elden geldiğince,” demişti. “Sen kal annenle, Cem gelince beraber gidersiniz, şunun şurasında üç-dört gün var.”

Bu fikir Elâ’nın aklına yatmıştı. O da arkadaşlarını görmek istiyordu zaten, dönüşte değil de şimdi buluşmak en iyisiydi.

Meriç bu fikre karşı çıkmış ama sonra, “Arkadaşlarımla buluşacağım,” diyen kızına tamam demişti.

“Saat sekize geliyor, çıkıyorum ben,” dedi Elâ.

Meriç el salladı. “İyi eğlenceler.”

“Sen evde mi olacaksın?”

“Bilmem... Belki ben de Olcay’ı falan ararım.”

“İyi hadi görüşürüz.”

Meriç kızı gidince bir süre düşündü. Mustafa söylemiş olamaz! Söz verdi bir kere! Zaten söylemiş olsa böyle davranmaz. Tamamen arkadaş hatırına kaldı.

Balkona çıkıp biraz denizi seyretti. Elâ öğleden sonra kısır yapmıştı, epey olmuştu yiyeli, karnının acıktığını hissetti. Köşedeki kafede bir şeyler atıştırıp eve dönmeye karar verdi, sohbet havasında değildi. Erken yatsam iyi olur, dinlenmek iyi geldi bugün dedi kendi kendine ve çantasını alıp aşağı indi.

Uğur bir saattir Meriç’in apartmanının girişini gören bir kafede oturuyordu. Elâ’nın çıktığını görünce yukarı çıkmak istemiş ama oğlu evdedir diye düşünüp oturmayı sürdürmüştü.

Meriç'in kapıdan tek başına çıktığını görünce heyecanlandı, hemen hesabı ödeyip karşıya geçti ve onun beş-on metre gerisinden yürümeye başladı. Kadın sekiz-on blok ilerideki bir kafeye girince ne yapacağını şaşırды bir an. Gidip yanına oturmayı düşündü ama etraf kalabalıktı. Meriç'in tersleme ihtimalini göz önüne alınca dışarıda beklemeye karar verdi.

Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Bir an haline sesli gülmek için kendini zor tuttu. Foça'da, on yedi-on sekiz yaşlarında buluşurlarken bile bu kadar korkmadığını düşündü.

Meriç yarım saat kadar sonra kafeden çıktı, eve doğru yürürken durdu. Kaldırımın kenarına çekilip çantasında cep telefonunu aramaya başladı. Uğur birkaç metre arkasından telefonun sesini duyabiliyordu.

Kadın telefonu buldu nihayet ve ekrana şöyle bir baktıktan sonra yine çantasına attı. Tekrar yürümeye başladı.

Uğur on beş-yirmi metre sonra onu gözden kaybedeceğini anlar anlamaz, "Meriç..." diyerek omzuna dokundu. Kadın döndü.

Uğur'u karşısında görmeyi hiç beklemiyordu. Birden ne yapacağını bilemedi.

Sessiz geçen birkaç saniye sonra Uğur, "Hani beni affetmiştin? Telefonumu bile açmadın..." dedi gülümseyerek.

Meriç suçüstü yakalanma psikolojisiyle güldü ve ortaokulda bol bol ürettikleri 'Meriç-hiç' kafiyesine gönderme yaparak, "Meriç... Uğur'un telefonunu açmaz mı hiç?" deyince adam büyük bir rahatlama hissetti.

Kollarını açarak ona doğru bir adım atarken, "Açmadı işte!" diye cevap verdi.

Sarıldılar. Uğur durmadan, "Nasılın Meriç? İyi misin?" diye soruyordu.

Meriç ise, "İyiyim, ben iyiyim, sen nasılın?" diyordu.

Yaklaşık beş dakika boyunca bu sarılma ve aynı sorular devam etti.

Tam ortasında durdukları kaldırımdan gelip geçenlerin bakışlarını üzerinde hisseden Meriç onu hafifçe iterken, "Yeter Uğur, boğacaksın beni, hava otuz derece," dedi gülerken ve göz yaşlarını sildi.

Uğur gülerken geri çekildi ve onun elinden tutarak, "Var mı bu akşam bir işin? Yoksa seni kaçırmaya geldim," dedi.

Meriç gülerken cevap verdi. "Nereye kaçıracağına bağlı..."

Berberce Uğur'un arabasına yöneldiler.

Uğur arabayı Konak'a doğru sürünce Meriç gülerken, "Demek İnciraltı'na gidiyoruz," dedi.

Adam da gülümseyerek, "Her zaman her şeyi bilme huyun devam ediyor ha?" diye cevap verdi.

Birkaç dakika konuşmadılar. Uğur onun elini bırakmak istemiyor ve dikkatini yola vermekte zorlanıyordu. Kadın ise onun heyecanını gülerken izliyordu. "Müzik ister misin?" diye sorunca Meriç yüzünü buruşturarak, "Radyo mu dinleyeceğiz şimdi?" dedi.

Adam başını iki yana salladı ve CD çaları ayarlarken, "Rock... Vazgeçmedin değil mi yaşlanınca?" diye sordu.

Meriç buna çok şaşırды. "Birincisi yaşlı sensin, ikincisi sen rock dinlemeye mi başladın?"

"Hayır! Senin için hazırlattım bu CD'yi..." diye cevap verdi adam ve *Rammstein*'dan *Sonne* çalmaya başladı.

Meriç bu sürprize çok sevindi. Çantasından gözlüğünü çıkardı ve Uğur arabasının içindeki ışığı yaktı. Kadın başını sallayarak şarkıya ritim tutarken CD'deki parçalara göz gezdirdi. Birkaç dakika boyunca, "Ne güzel parçalar var," diyerek inceledikten sonra heyecanla bağırды. "Aaaa *Pink Floyd*, *Comfortly Numb* da varmış. Bu parça ben öldüğümde, gömülürken, mutlaka çalmasını istediğim parça biliyor musun?"

Uğur başını sallayarak, "Cık cık cık, neler diyorsun Meriç yaaa! Allah korusun!" dedi.

Birden hastalığını hatırlayan Meriç adamın tepkisini ve söyledikleri çok komik buldu. "Ne var bunda yahu? Ayyy! Bu konuyu da kime açsam hemen tersliyor... İnsan bir kâğıt alır, bir kalem alır, not eder değil mi? Bir gün hepimiz ölmeyecek miyiz Uğur? Yani bir gün Allah bizi korumayınca diyeyim o zaman, senin deyimle, ve biz ölünce işte o vakit ben gömülmeye götürülürken, lütfen

ama lütfen biri bu parçayı çalsın. Yıllardır istiyorum bunu... Cep telefonundan çalsın yeter! O kadar çok seviyorum bu parçayı!”

Uğur gülümsedi. “Delilik baki demek ki hiç değişmemişsin.”

Meriç güldü. “Sen de hiç değişmemişsin, ağır abi durumların aynen duruyor.”

Uğur ağzının etrafındaki kasları kontrol edemez haldeydi, durmadan gülümsüyordu. “Kaçınca parça o... Aç da sen canlıyken, beraber dinleyelim bari...”

Meriç şarkıyı ayarladı ve başlayınca bağıra bağıra şarkıya eşlik etti.

Uğur onun bu halini, yemeden içmeden günlerce seyredebileceğini düşündü.

Fazla trafik yoktu ve yaklaşık kırk beş dakika içinde İnciraltı’na vardılar. Çimene minderlerin atıldığı bir kafeye girdiler, kahve istediler ve sakin bir ağaç altı bulup sohbet etmeye başladılar. Bir saat kadar ayrıldıktan sonra neler olduğunu, nasıl evlendiklerini konuştular. Meriç yeri gelince Uğur’a iğneyi hemen batırıyordu ama neler olup bittiğini o kadar komik anlatıyordu ki Uğur’un gülmekten gözlerinden yaş geliyordu.

“İşte böyle...” dedi Meriç gülerek. “Hem sevgilim olsun istiyordum hem de onlara seni anlatayım. Bir-iki ay dinleyip toz oluyordu hepsi. Beş yıl boyunca herhalde sekiz-on tane sevgilim oldu...”

Uğur merakla sordu: “Peki nasıl evlendin?”

“Nazmi, eşim yani...” Yüzünde sevecen bir ifade belirdi. “O bambaşka bir insandı. Hani aşmış diyor ya şimdiki gençler, öyle bir adamdı. Zaten fakülte boyunca en iyi arkadaşımды, aynı sınıftaydık. Okulun bitmesine yakın, bana aynen şöyle dedi: Meriçim, buralarda herkes biliyor ki kalbin Uğur’la kaplı. Ama hani şöyle kıyıda köşede beni sıkıştırarak ufacak bir yer kaldıysa, evlenelim mi?”

Uğur başını eğdi. “Böylece evlendiniz yani? Mutlu oldun mu Meriç?”

Meriç onun bunu sorma şekline kahkaha attı. “Oldum tabii Uğur! Oturup ömür boyu senin ödleklğine ağlayacak halim yoktu herhalde! Hoş zaten o zamanlar ödleklğinden de haberim yoktu ya! Mutlu bir beraberliğimiz vardı. Zevklerimiz, hayatı okumamız benzerdi. Çok gezdik, çok güldük... Çok eğlenirdik beraber... Ama çok erken terk etti buraları maalesef. Benim sana hissettiğim aşkı en iyi anlayan insan oydu biliyor musun? Aramızda asla herhangi bir sır olmadı. Ben... Hatırlarsan Lâl diye bir kızımız olacağını hayal etmiştik?” Uğur hüzünle başını sallayınca sözlerine devam etti. “Ben işte... Sen bana kelek atınca ve ben Lâl’i doğuramayınca günlük gibi bir şey tutmaya başladım. Lâl’e dökerdim içimi... Sıkılınca falan... Bazen Nazmi sıkıntımı anlardı, sen gidip Lâl’le konuşsana biraz derdi...”

Uğur gülümseyerek sordu: “Yazma işine hep devam ettin yani?”

“Heeep! Hiç bırakmadım.”

“Bence sen yazar olmalıydın, hâlâ aynı şeyi söylüyorsun.”

Meriç omzunu silkti. “Belki... Ama kaçımız olmamız gereken şeyi olduk? Kaçımız yaşamamız gereken hayatı yaşadık ki zaten? Ben yazarak içimi döktüm sonuçta. Bazen çok güzel şeyler çıkıyordu ve zorla okuyordum Nazmi’ye. Yoksa defterime elini bile sürmezdi, o senin özelin derdi hep. Gerçekten eşsiz bir insandı...”

Uğur bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. “Çok sevindim mutlu olmana biliyor musun? Gerçekten...”

Meriç başını salladı. “Biliyorum. Ya sen? Pek bir şey anlatmadın?”

Uğur gülümsedikten sonra yavaş yavaş konuştu. “Ben sanırım mutlu olmanın yolunu bulamadım. Aysel’le farklı zevklerimiz var bizim. O kendi hayatını yaşadı, çocuğu, evi... Ben işte, kahvede okumaya verdim kendimi... Dediğim gibi arkeolojiye merak saldım... Öyle geçiyor zaman işte...”

Meriç samimiyetle sordu: “Anladım farklı zevklerin var ama ortak zevklerin de var mı diye hiç araştırdın mı Uğur?”

“Nasıl?”

“Hiç Aysel’i alıp, mesela geziye çıkmayı denedin mi?”

“O sevmez öyle şeyleri.”

“Nerden biliyorsun, denedin mi? Denemeden bilemezsin ki... Sen hiç deney yapmadan yaşamışsın Uğur, olmaz ki! Hatırlasana! Dokuz-on yaşındaydık, beraber ormana gidip kaç dakika sonra korkacağız diye saat tutardık!”

Uğur bunu hatırlayınca gülümsedi. “Haklısın... Sanırım bütün merakım, deneylerim, seninle gitti be Meriç.”

“Aaaa olmaz ama! İnsanın merakı, acabaları öldü mü kendi de ölmüştür. Ben bir ölüyle mi konuşuyorum Uğur? Canlan biraz! Yarından tezi yok Aysel’i alıp bir deney yapacaksın. Sonucu da bana bildireceksin, ona göre!”

“Ne yapabilirim Meriç? Sen onu tanımıyorsun ki!”

“Doğru! Onu tanımıyorum ama seni tanıyorum. Sen de dürtüklenmeden hiçbir şey yapmazsın. Bir kenarda uslu uslu oturursun,” diyerek kahkaha attı. Biraz düşündükten sonra heyecanla konuştu. “Buldum! Yarın karını alıp tenis dersi almaya gidiyorsun. Öyle zevkli bir şey ki sana anlatamam! İnsan beş-on kere oynadıktan sonra işim gücüm olmasa da kortlarda yatıp uyusam, uyanınca tekrar tenis oynasam diyor! Yahu paran var pulun var, bu ne miskinlik Uğur? Söz ver bana hadi!”

Uğur kaşlarını kaldırarak sordu: “Tenis? Aysel ve ben? Bu yaşta?”

“Evet! Ne var yaşında? Hâlâ yakışıklı bile sayılırsın. Sıcaklar yordu beni, yoksa hiç acımaz, yatağa atardım seni.” deyince kahkaha attılar. Gülmeleri geçince Meriç tekrar sordu: “Söz mü?”

Uğur başını salladı. “Söz!”

“Yarın!”

“Tamam!”

Sonraki bir saat Meriç başını Uğur’un göğsüne yasladı. Uğur ona sarılıp Taylan’dan, yazdığı mektuptan ve sonrasında olanlardan bahsetti. Arada Meriç’in kokusunu içine çekiyor ve onu ne kadar çok özlemiş olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. Rüyada, çok güzel bir rüyada gibiydi. O kadar mutluymuş ki...

Kâh havadan sudan, kâh birbirlerini ne kadar özlediklerinden bahsederek ve zamanla bağlarını kopararak sarmaş dolaş oturdular. Birkaç kez uzun uzun öpüştiler. Her öpüşme, bir-iki dakika sonra Meriç’in ağlaması ve Uğur’a sıkıca sarılmasıyla sona erdi. Son öpüşmede ise Uğur da ona katıldı. Beş dakika kadar birbirlerine sarılıp ağladılar. Biraz daha sohbet ettiler ve yine güldüler.

Uğur, Meriç üst üste esneyince saatine baktı. “Saat bire geliyor Meriç. Yordum seni. Gidelim mi artık?”

Meriç doğrularak gerindi. “Hiç bu kadar güzel yorulmamıştım. Ne iyi ettin gelmekle Uğur... Bu dünyadaki en değerli akşamlarımdan birini yaşattın bana. Ben sana çok ama çok teşekkür ederim.”

Uğur onun başını göğsüne bastırırken, “Asıl ben teşekkür ederim Meriç, beni affettiğin ve bir kez daha kabul ettiğin için... Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin, tahmin bile edemezsin inan,” dedi.

Sohbetlerine devam ederek Karşıyaka’ya döndüler. Apartmanın önüne gelince ikisi de arabadan indi. Uğur onun Çeşme’ye, annesinin yazlığına gideceğini hesaba katarak, “Dönünce hemen görüşür müyüz?” diye sordu.

Meriç ona uzun uzun ve sıkıca sarılarak cevap verdi. “Kim bilir?”

Adam onun dudağına, boynuna ve alınına öpücükler kondurarak arabasına bindi ve kadın el sallarken, Foça’ya doğru yola koyuldu.

*

Meriç eve girer girmez Elâ’yı kontrol etti. Kızı derin bir şekilde uyuyordu. Saçlarından öperek gülümsedi ve saate baktı: 02:05.

Balkona çıktı ve gökyüzüne çevirdi bakışlarını, tüm varlığı bir minnet duygusuyla dolup taşı. Salona geçti, çekmecedeki defterini çıkardı ve yazmaya başladı:

*Canım Lâl,
O geldi...
O geldi ve ömrüm din-lendi...
Abbb Karşyaka! Hiç bu kadar güzel olmuş muydun?
Uğur'um geldi...
Bilemezsin Lâl, hiç kimse bilemez...
Sanki ellerim benim oldu yeniden, kollarımın ucuna oturdu...
Gökyüzündeki karmaşa bitti artık... Yıldızlar yuvasına döndü...
Her şey yerine oturdu...
Varlık makamımdaki abengi duy!
Lâl! Beni duy!
Uğur geldi...
Tamam... Diyeceksin ki bana, çevir sayfaları geriye... Ve bak kaç tane hüznün, kaç tane üzüntünün var...
Biliyorum ve haklısın aslında...
Ama Lâl, tam anlamadın galiba...
O geldi... Uğur...
Hani benim ömrüme yayılan aydınlık... Hani benim aşkı sığdırdığım resim!
O kadar mutluym ki taşıyorum!
Tam şu anda Aşk'i taşıyorum Lâl!
Bu hayattan daha fazlasını istemek kimseye yakışmaz...
O geldi ve bana çocukluğumu geri verdi...
Başka bir diyarın kokusu o! Başka bir gezegenin ışığı...
Gözlerinde, kollarında, kokusunda Aşk'i uyuttuğum çocuk...
O geldi...
Ve şimdi, Tanrı'yla aramda, bir tek aşk kaldı!
Ağladığıma bakmayasın...
Gözlerimden süzülen yaş değil Lâl! Ben akıyorum...
Yatağına yerleşiyor Meriç! Dünyaya aktığımı... Dünyadan aktığımı hissediyorum...
O kadar temizim ki... Hiç bu kadar güzel kokmamıştım...
Aşkın bereketine bak Lâl!
Bir kez daha Uğur'landım... Bir kez daha!
Ölüm, istediği gibi öpebilir artık beni...
Ağırlığım yok...
Nihayet: Kalbim kadar kaldım...
Şu güzelliğe bak...
Tanrı'yla aramda sadece aşk kaldı...*

Gözyaşları sayfaya sicim gibi akmaya başlayınca defteri kapadı ve çekmeceye koydu. Hızla balkona çıktı, dizlerinin üstüne çöktü, kollarını parmaklıklardan geçirip denize bakarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

*

Bu sırada Uğur kendini kuş gibi hafif hissediyordu. Ancak Foça'ya yaklaşırken müziği fark etti. Bir saattir rock dinlediğini anlayınca güldü. Duymamıştı!

CD'yi değiştirdi. *Raci Alkar*'ın sesinden yayılan Erzurum türküsüne eşlik ederek yoluna devam etti: *Dün gece yar hânesinde... Yastığım bir taş idi... Altım çamur üstüm yağmur... Yine gönlüm boş idi...*